

Eser İnceleme

François Truffaut'nun "Les Quatre Cents Coups" Filminin Erken Dönem Nesne İlişkileri Bağlamında Bir İncelemesi

Jülide Ceren YILDIRIM^{1*}

¹ İstanbul Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Psikoloji Bölümü, İstanbul, Türkiye

Makale Bilgisi

Anahtar kelimeler:

ergenlik,
psikanaliz,
film analizi

Keywords:

adolescence,
psychoanalysis,
movie analysis

Öz

Bu çalışma, Yeni Dalga akımının en önemli temsilcilerinden François Truffaut'nun 1959 yılında çektiği ilk uzun metrajlı filmi olan Les Quatre Cents Coups filmine psikanalitik bir bakış sunmayı amaçlamaktadır. Filmin baş kahramanı Antoine Doinel 13 yaşında, okulu asan, hırsızlık yapan, yalan söyleyen bir ergendir. Bu inceleme kapsamında öncelikle psikanalitik kuramda ergenlik döneminden söz edilmiş; ergenin içinden geçtiği değişim süreci ve bunun ergenin ruhsallığı üzerindeki etkileri ele alınmıştır. Daha sonra, Antoine Doinel'in bu dönemde yaşadığı zorlukların ve eyleme dökme davranışlarının erken dönem yaşantılarıyla olan ilişkileri filmde sahneler ile birlikte Winnicott, Bion ve Klein'in kuramları temel alınarak incelenmiştir. Bu bağlamda, erken dönem nesne ilişkilerindeki problematiklerin ergenlik dönemindeki çatışmalara olan etkileri ele alınmıştır. Aynı zamanda, Les Quatre Cents Coups filmi yarı-otobiyografik bir niteliğe sahiptir. Bu nedenle, Antoine Doinel'in incelemesinin akabinde yönetmen François Truffaut'nun yaşam öyküsüne de değinilmiştir. Buradan yola çıkarak ergenlik dönemi ve yaratıcılık arasındaki ilişki incelenmiş ve Truffaut'nun yaratıcı çalışmalarının temeli yine psikanalitik kuram temel alınarak yorumlanmıştır.

Abstract

This study aimed to provide a psychoanalytic perspective to the first feature film, Les Quatre Cents Coups, which was shot in 1959 by François Truffaut, one of the most important representatives of the New Wave movement. The protagonist of the movie, Antoine Doinel, is a 13-year-old teenager who skips school, steals, and lies. Within the scope of this analysis, first of all, the psychoanalytic theory of adolescence was described. The process of change that the adolescents goes through and its effects on their mental structure were discussed. Afterwards, the relationships between the difficulties and acting out behaviors of Antoine Doinel and his early experiences were examined based upon Winnicott, Bion and Klein's theories, together with the scenes from the movie. In this context, the effects of problematic early object relations on conflicts of adolescence were discussed. Besides, Les Quatre Cents Coups is a semi-autobiographical movie. Therefore, following Antoine Doinel's analysis, the life history of the director François Truffaut was explained. From this point of view, the relationship between adolescence and creativity was examined and the foundation of Truffaut's creative work was interpreted on the basis of psychoanalytic theory.

*Sorumlu Yazar, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Psikoloji Bölümü Uygulamalı Psikoloji Anabilim Dalı, Balabanağa Mah. Ordu Cad. No:6 Laleli - Fatih/İstanbul.

E-posta: yildirimjceren@gmail.com

DOI: 10.31682/ayna.853346

Gönderim Tarihi (Received): 04.01.2021; Kabul Tarihi (Accepted): 08.07.2021

ISSN: 2148-4376

Giriş

Yeni Dalga akımının en önemli temsilcilerinden biri olan François Truffaut, ilk uzun metrajlı filmi *Les Quatre Cents Coups*'yu (400 Darbe) 1959 yılında çeker (Truffaut, 1959). Truffaut, 1984 yılında ölümünden önce verdiği son röportajında *Les Quatre Cents Coups* filminde ergenliğin ilk yıllarını zor bir geçiş zamanı olarak betimlemeyi amaçladığını belirtir (Cardullo, 2009). Onun için ergenlik “eski güzel günler” şeklinde bir nostaljiden uzaktır ve çocukluk, bir dizi acı dolu anıdan ibarettir (Cardullo, 2009). Sinema tarihinde önemli bir karakter olan Antoine Doinel, ilk olarak bu filmde, ergenliğinin başlangıcında karşımıza çıkar. Akabinde Truffaut farklı filmlerinde Antoine'nın öyküsünü anlatmaya devam etmiştir.

Les Quatre Cents Coups filmini ve Antoine Doinel'i bu denli önemli kılan noktalardan biri, filmin Truffaut'nun şahsi öyküsünden izler barındırmasıdır. Cardullo (2009) ile olan röportajında Truffaut, *Les Quatre Cents Coups*'daki hiçbir şeyin saf kurgu olmadığını ancak filmin tamamen bir otobiyografik çalışma da olmadığını söylemiştir. Bu yönüyle film yarı otobiyografik bir nitelik taşımaktadır. *Les Quatre Cents Coups*, İngilizceye *The 400 Blows*, Türkçeye ise 400 Darbe olarak çevrilmiştir ancak bu kelimesi kelimesine çeviri Fransızcadaki asıl anlamını karşılamamaktadır. Fransızca “faire les quatre cents coups” deyimini Fransızca “istek ve cinsellik gibi duyguların arttığı bir dönem” (sow one's wild oats) veya “taşkınlık, serserilik yapmak” (to run wild) anlamlarına gelmektedir (Landers, 2001). Bu, yerinde duramayan bir ergen olan Antoine Doinel'in öyküsü için kuşkusuz daha iyi bir çeviridir. Bu çalışma, Antoine Doinel'in psikanalitik bir okumasını yapmayı amaçlamaktadır. Bunun için öncelikle psikanalitik kuramda ergenlik üzerine bir giriş yapılacak ve daha sonra filmin psikanalitik bir incelemesi sunulacaktır.

Ergenlik, bireyin kendini bir özne olarak tanımladığı ve bir kimlik edindiği; bedensel, ruhsal ve toplumsal alanda değişimlerin ve dönüşümlerin yaşandığı bir dönemdir (Parman, 2017). Ergenliğin psikanalitik literatürdeki yeri incelendiğinde, ergenlikten ilk kez Cinsellik Üzerine Üç Deneme (Freud, 1905) makalesinde bahsedildiği görülür. Freud burada (1905) ergenlik yerine bedendeki değişimlere vurgu yapan erinlik kelimesini kullanmıştır. Daha sonraki çalışmalarda odak, ergenin bedeninin yanı sıra kimlik değişimlerine, otoriteyle ilişkisine, diğer kişilerle ilişkilerine, öğrenme ve yaratıcılık gibi süreçlere genişlemiştir (Parman, 2020). Freud'un (1905) tanımladığı ve erinlikte ortaya çıkan en önemli değişimlerden biri cinsel dürtülerin artık üremeye doğru yönelmesi ve çocukluğun ensestüel nesnelere yerine ensest yaşağı ile birlikte bunların yöneleceği yeni bir nesne arayışının ortaya çıkmasıdır. Bedendeki değişimlerle birlikte kimlikte de değişimler yaşanır ve ergenlik bu yanıyla “ikinci bireyleşme” olarak da tanımlanmaktadır (Blos, 1962).

Ergenlikten “ikinci doğum” olarak bahseden Françoise Dolto ergenlikteki dönüşümü yaşamın ilk günlerindeki dönüşüme benzeterek doğumda nasıl fetüsten yeni doğan haline dönüşüm gerçekleşiyorsa ergenlikte de çocukluktan erişkinliğe bir geçişin söz konusu olduğunu ve bu dönemin oldukça kırılmalı bir dönem olduğunu söylemiştir (aktaran Parman, 2017). Ergenlik hem bedensel hem de ruhsal değişimlerin yoğunlukla yaşandığı, yeni bir bedenle birlikte yaşamayı zorunlu kılan bir dönemdir. Ergenlikte bedenin de cinselleşmesi, gizil dönemde bastırılan Ödipal çatışmayı farklı biçimlerde tekrar su yüzüne çıkaracaktır. Aynı zamanda, gizil dönemden getirilen ruhsal yapı ve savunmalar, bedendeki ve ruhsallıktaki bu yoğun değişimle baş etmekte yetersiz kalır ve bu durum çocukluktan getirilen savunmaların değiştirilmesini de gerektirir (Kayaalp, 2006). Yeni çatışmalarla baş edecek yeterince iyi bir ruhsal yapı yoksa, ergenin bunları işleyememesi ve eyleme dökme durumları söz konusu olabilmektedir. Eyleme dökme (acting out) kavramı Freud’un (1914) “Hatırlama, Tekrarlama ve Derinlemesine Çalışma” makalesinde ele alınmıştır. Burada eyleme dökme, unutulmuş geçmişin zorlantılı bir biçimde tekrarlanması isteği ve hastanın bastırıldığı deneyimlerini analitik çerçevede analiste aktararak yeniden yaşamaları olarak ifade edilmiştir (Freud, 1914). Yani hastalar, hatırlamak yerine eyleme dökmektedir ve tekrarlayarak hatırlamaktadır. Anna Freud (1968) ergen hastaların büyük çoğunluğunun eyleme döktüğünü belirtmiştir. Blos (1963) da eyleme dökmeyi tipik bir ergen davranışı olarak nitelendirir. Sandler ve arkadaşlarına (1992) göre ise eyleme dökme terimi psikanalistler ve diğer kişiler tarafından bağlamından bağımsız olarak dürtüsel, anti-sosyal veya tehlikeli eylemleri içine alacak şekilde kullanılmaktadır. Antoine’ın hırsızlık, yalan söyleme, evden ve okuldan kaçma gibi eyleme dökme davranışları incelenirken bu kavrama tekrar dönülecektir.

Winnicott (2012) ergenin üreme kapasitesine ulaşması ile ikincil cinsel belirtilerin ortaya çıktığını belirtir. Ergenin bu dönemdeki değişimlerle ve kaygılarla nasıl baş ettiği erken çocukluk dönemi deneyimleri ile yakından ilişkilidir. Ergenlik döneminde yeni duygularla baş edebilme, strese katlanabilme ve kaygı yaratacak durumlara karşı kendini koruyabilme becerileri çocukluk döneminden kaynağını alır ve büyük ölçüde bilinçdışıdır (Winnicott, 2012). Bununla birlikte Winnicott (2012) ergenin ebeveynlerinin ve geniş aile bireylerinin oluşturduğu “yeterince iyi” çevrenin ergen için büyük önem taşıdığını belirtir. Winnicott “yeterince iyi” kavramını annenin bebeğin ihtiyaçlarına uyum sağlaması ile ilişkili olarak kullanmaktadır (Abram, 2007). Buna göre ergenlik dönemi, ergenin hem erken dönem deneyimleri hem de onun ihtiyaçlarına uyum sağlayan bir çevre ile yakından ilişkilidir. Buradan yola çıkarak Antoine’ın ergenlik sürecinde yaşadığı problemler erken dönem deneyimleri ile ilişki kurularak incelenecektir.

Bir Ergen: Antoine Doinel

Les Quatre Cents Coups filmi 13 yaşında bir ergen olan Antoine'ın öyküsünü anlatır. Antoine ilgisiz bir kadın olan annesi ve filmin sonlarına doğru biyolojik babası olmadığını öğrendiğimiz üvey babası ile Paris'te küçük bir evde yaşamaktadır. Annesi ona hamile kaldığında evli değildir ve Antoine istenmemiş bir bebektir. Hamileliğini öğrendiğinde annesi onu aldırma ister ancak kendi annesi buna engel olur. Antoine doğduktan sonra annesi tarafından emzirmemiş, süt anneye verilmiştir. 8 yaşına kadar da anneannesi tarafından büyütülen Antoine öz babasını hiç tanımamıştır. Annesi bu süreçte başka biri ile evlenir ve bu kişi Antoine'a Doinel soyadını vermiştir. Antoine, kişisel tarihine dair bu mühim bilgileri ise annesi ve babasının tartışmaları esnasında öğrenmiştir. Bu meseleler, işlenmemiş bir şekilde Antoine'nın ruhsallığında yerini korumaktadır. Antoine her ne kadar evde ve okulda uyum sağlamaya çalışsa da bunu bir türlü beceremez. Okulda kalem çalar, evde çekmeceleri karıştırarak ailesinden para çalar, yalan söyler, sigara içer, okuldan ve evden kaçır. Evde ve okulda uyum sağlamaya çalışmasına rağmen bunu bir türlü beceremez. Bir süre sonra evden temelli ayrılmaya karar verir ve para bulmak için babasının daktilosunu çalar. Ancak daktiloyu bir türlü satamaz ve iş yerine geri götürmeye karar verir. Bu sırada yakalanır ve üvey babası onu polise teslim eder. Böylelikle Antoine'ın ıslahevine gönderilmesine karar verilir.

Antoine'ın çalma ve evden kaçma gibi eyleme dökme davranışları, çatışmalarını işleyecek ruhsal bir çalışma yapmakta zorlandığını göstermektedir. Eyleme dökme ergenliğin temel özelliklerinden biri olarak kabul edilmekle birlikte (Flechner, 2005), bu davranışların fazlalığı birtakım sorunların varlığına işaret edebilir. Örneğin, evden kaçma davranışı Jeammet'ye göre (2016) ergenin aile içindeki boğulma hissinden ve baskılardan mesafe alma çabasına karşılık gelebilir. Ergen, evde özerk olmaya dair yaşadığı zorlukları bu şekilde ifade etmekte ve anne babasından ayrıldığını kanıtlamayı arzulamaktadır (Jeammet, 2016).

Flechner'a göre (2005) nesne ilişkilerinin kurulmasındaki erken dönem zorluklar ve yeterince iyi annenin yokluğu ergenin ruhsal bir çalışma yapmasını zorlaştırmaktadır. Kayıp duygularına bağlı hayal kırıklıkları, özdeşim zorlukları ve sembolizasyon süreçlerindeki fakirlikler ergenlerin çatışmalarını ancak eyleme dökme yoluyla ifade edebilmesine neden olmaktadır (Flechner, 2005). Jeammet (2016) "Söz patolojiye yol açabilecek davranışları mesafede tutmayı sağlar; kendini duyurmaya çalışmak için eyleme geçmeye mecbur hissetmekten kurtarır" diyerek ergenlerde söze dökülemeyen, dile gelemeyen çatışmaların eyleme dökme yoluyla ifade bulabileceğini belirtir.

İlk sahnelerin biri, Antoine’ın annesi ve babası ile olan ilişkisinin niteliğine dair bize fikir vermektedir. Antoine, okul dönüşü evde tek başına sobayı yakmış ve yemek için masa hazırlamışken annesi eve gelir. Annesinin istediği mutfak alışverişini yapmayı unutmuş ve verdiği listeyi kaybetmiştir. Annesi kızarak istediklerini alması için onu markete gönderir. Dönüşte neşeli ve şakacı bir adam olan babası ile karşılaşır ve annesiyle yaşadıklarını ona anlatır. Babasının Antoine’a verdiği yanıt “Sakın anneni üzme, biliyorsun o çok hassas bir kadın” olur. Antoine evde annesinin tüm dediklerini harfiyen yapar ancak bir türlü sevgi ve şefkat göremez. Evde kendine ait bir odası olmayan Antoine’ın yatağı, holde dış kapının hemen önündedir. Evde de ebeveynlerinin yaşamında da kendine bir yer edinememiş gibi gözüktür. Babası annesine onun yatağına çarşaf alması için para vermiştir ancak annesi gülerek “o uyku tulumunda uyumayı seviyor” diyerek çarşaf almadığını gösterir. Antoine bunun ardından annesine “en azından tulumda üşümüyorum” der. Antoine’ın üşümeye yaptığı vurgu erken dönem anne bebek ilişkisindeki deneyimlerini de akla getirir. Winnicott (1945) birincil gelişim süreçleri altında tanımladığı bütünleşmenin belirli koşullar altında gerçekleştiğini söyler. Bebeğin bütünleşme deneyimini yaşayabilmesi içgüdüsel deneyimlerinin yanı sıra bakım vereni tarafından sıcak tutulması, dokunulması, yıkanması, sallanması aracılığı ile olmaktadır (Winnicott, 1945). Annenin bebeğine sağladığı tutma ortamı bebeğin yalnızca fiziksel olarak tutulmasını değil ruhsal olarak da tutulmasına karşılık gelmektedir (Winnicott, 1960). Bu bağlamda, Antoine’ın annesinin bebeğinin fiziksel ve ruhsal ihtiyaçlarını karşılayamayan, onu tutamayan bir anne olduğu söylenebilir. Antoine’ın erken çocukluk dönemine dair detayları ıslahevinde psikolog ile görüşmesi sırasında öğreniriz. Psikolog ona annesini neden sevmediğini sorar ve Antoine anlatmaya başlar. Önce süt anneye verildiğini, daha sonra ailesinin parası bittiğinde anneannesinin ona baktığını söyler. Ancak anneannesi yaşlandığında artık ona bakamaz olmuştur ve 8 yaşında anne babasıyla yaşamaya başlamıştır. Antoine “Annemin beni pek sevmediğini fark ettim” diye anlatır. Annesi onu sürekli azarlamakta ve ona kızmaktadır. Annesi ve anneannesi arasındaki bir tartışmada ise istenmemiş bir bebek olduğunu öğrenmiştir. “Sonradan öğrendim ki annem beni aldırma istemiş, ben anneannem sayesinde dünyaya gelmişim. Anneme beni aldırmasını söylemiş” der. Antoine’ın annesi Winnicott’un tanımladığı şekliyle “yeterince iyi” (Abram, 2007) bir anne olmaktan uzaktır. Erken dönem hayal kırıklıklarının yoğunluğu ergenlik döneminin zorlukları ile birleştiğinde Antoine için tek çıkış yolu eylem olmaktadır.

Roman’a göre (2014) eyleme dökme ruhsal açıdan simgeleştirme karşısında yer almaktadır. Çatışmaları eylem yerine simgeleştirerek söze dökme veya üzerine düşünebilme kapsanma deneyimi ile ilişkilidir (Bion, 1965). Bion’a göre (1962) kapsanma annenin bebeğin duyularını, hislerini ve taleplerini anlaması ve onları bebeğe uygun bir

biçimde geri vermesidir. Antoine'ın eyleme dökme davranışları, erken dönemde kapsayan-kapsanan ilişkisindeki eksikliklere atfedilebilir. Bion (1962) bebeğin doğumdan itibaren etkisi altında olduğu ham duyu izlenimlerini beta ögeleri olarak ele alır. Bir dönüştürücü işlev olarak alfa işlevi, bebeğin yansıttığı beta ögelerinin anne tarafından işlenerek bebeğe anlamlı bir şekilde geri verilmesidir¹ (Bion, 1962). Ancak bebek için duygusal olarak müsait olmayan bir anne bebeğinin ona yansıttıklarını kapsayamaz ve alfa işlevini gerçekleştiremez (Ogden, 2018). Bu açıdan Antoine'ın çatışmalarını eylem yolu ile ifade etmesi, erken dönem anne bebek arasındaki ilişkide annenin alfa işlevindeki eksikliklere işaret etmektedir.

Okuldan kaçtığı bir gün, öğretmenin ona niçin okula gelmediğini sorması üzerine “Annem öldü benim” diyerek yalan söyler. Annesine yönelik öfkesinin yoğunluğu burada hissedilir. Bununla birlikte, onu istemeyen ve sevmeyen annesine karşı hayranlık da duymaktadır. Filmin başlarında ebeveynlerinin yatak odasına giren ve annesinin makyaj masasına oturan Antoine, onun tarağıyla saçını tarar ve gülümseyerek onun parfümünü koklar. Bir yanda annesinin güzelliği karşısında büyülenen, onun sevgisini arzulayan Antoine, diğer yanda ise onu hiç sevmediği için annesine kızgın Antoine vardır. Ergenin temel uğraşı yeniden canlanan Ödipal çatışma sonrasında ilk aşk nesnesini bırakmak ve yeni nesnelere yönelmektir (Freud, 1905). Antoine'nın evden kaçtığı ilk gecenin ertesinde annenin ilk defa ona sarıldığını ve onu öptüğünü görürüz. Hatta ona banyo yaptırır, çıplak bir şekilde kendi yatağında uyutur. Parman (2006) ergenlik döneminde cins ve kuşak farklılığının yeniden tanımlanmasının ve sınırların yeniden belirlenmesinin önemine işaret eder. Çünkü ergenlik döneminde yeniden alevlenen enestüel düşlemler, ergenliğin getirdiği bedensel değişimler ve olgunlaşma ile artık gerçekleştirilebilir hale gelir (Kayaalp, 2006). Annenin ergenliğe yeni girmiş oğluna bu davranışı, Antoine'da kafa karışıklığına ve kaygıya yol açar. Bronstein (2010) ergenlikte hem yeniden canlanan ödipal çatışmayla hem de bedensel ve ruhsal değişimlerle boğuşan ergenin kontrol etmekte zorlandığı dürtüler karşısında eyleme başvurabileceğini söylemiştir. Antoine da annesine karşı hissettiği ikircikli duygularla ve ergenliğin zorluklarıyla evden kaçarak, çalarak veya yalan söyleyerek baş etmeye uğraşır.

¹ Alfa ögeleri görsel imgeler, işitsel kalıplar veya koku kalıpları gibi duygusal izlenimleri temsil eder ve bebeğe doyum sağlayabilen “gerçek, yaşayan, var olan ve iyicil nesnelere” (Bion, 1962) olarak tanımlanır (Lopez-Corvo, 2005). Beta ögeleri ise “ölü ve gerçek dışı” nesnelere; alfa işlevi sayesinde alfa ögelerine dönüştürülürler (Lopez-Corvo, 2005). Bion'un kuramında alfa işlevi, duygusal izlenimleri rüya düşünceleri için malzemeye dönüştürür (Bion, 1962). Alfa işlevi çalışmadığında, duygusal izlenimler sindirilemez ve işlenmemiş beta ögeleri olarak kalırlar. Alfa işlevi, anne ve bebek arasındaki ilişkide gelişir. Anne bebeğin hayal kırıklıklarını tolere edebiliyor ve anlaşılabilir duygularını anlamasında bebeğe yardımcı olmak için orada bulunuyorsa, bebekteki beta ögeleri alfa ögelerine dönüşür (Mantilla Lagos, 2007). Annenin bu “reverie” yani düşlemleme kapasitesi, bebek tarafından ödünç alınır ve zamanla bebek bu işlevi içe alır (Mantilla Lagos, 2007; Sandler, 2005).

Jeammet (2016) çalma davranışının (örneğin aileden para çalma) ergenin kişisel alanında konum almakta zorlandığını gösterdiğini belirtir. Buna göre haz, ancak anne babanın alanından aşırılarak alınabilir. Anne ve baba arzulananı elinde bulundurur ve ergen buna ancak çalarak ulaşabilir. Ötekinin gözünde değerli bulunmakta ve kendine güvenmekte zorlanan ergen için değerli olan ancak dışarıdan geliyor gibidir (Jeammet, 2016). Annesi tarafından istenmemiş ve görülmemiş Antoine'ın hırsızlıkları bu bağlamda anlamlıdır. Klein'a göre (1999) anne bebek arasındaki ayırım belirlediği anda bebek haz ve doyum veren memenin kendisinde olmadığını, buna annenin sahip olduğunu anlar. Kendi kontrolü altında olmayan bu nesne bebekte haset duygusunu açığa çıkarır ve eğer meme mahrumiyete neden oluyorsa haset de yoğun olarak hissedilir (Klein, 1999). Bebek, açgözlü ve sadist bir şekilde memeye saldırır ve onu ele geçirmeyi arzular. Daha sonra annenin bedeninin içindekilere yönelik merak geliştiren bebek aynı zamanda onları çalmak ve onlara sahip olmak ister (Klein, 1999). İyi nesneyi içselleştirmiş bebek sevgi ve şükran duyguları sayesinde zaman zaman ortaya çıkan haset duygusunun üstesinden gelmeyi başarabilir (Klein, 1999). Antoine'ın annesi ile erken dönem ilişkisindeki eksiklikler buna olanak sağlamamıştır. Çalma eylemi bu yönüyle güçlü haset duygularının bir tezahürü olabilir.

Winnicott (1956) çalma eyleminde çocuğun çaldığı nesneyi değil, kendisinden bir şey çalmayı hak ettiği annesini aradığını söyler. Annenin sevgisinden mahrum kalan çocuk, çalarak annesi üzerinde hak talep etmektedir. Antoine ıslahevinde psikoloğa annesinin onu sevmediğini ve istemediğini anlatır. Antoine'a 3 yaşına kadar süt anne, 8 yaşına kadar anneannesi bakmıştır. Bununla birlikte anneannesinin artık yaşlandığını ve yakında öleceğini söyler. Anneannesi annesinin onu aldırmasını engellemiştir. "Ben anneannem sayesinde dünyaya gelmişim" cümlesi, anneannenin Antoine için önemine işaret eder. Winnicott (1956) çalma ve yalan söyleme gibi eylemlerde çocuğun gerçek bir yoksunluk yaşadığını söylemiştir. Çocuğun deneyiminde o döneme kadar iyi olan bir şey kaybolmuştur (Winnicott, 1956). Anneannesinin yanından ayrılması ve onu yakın zamanda kaybedebileceği düşüncesi, ona erken dönemdeki kayıplarını anımsatır. Antoine'ın hırsızlıkları bu açıdan kayıp ve yoksunluk ile de ilişkilendirilebilir.

Hırsızlık yapan çocuk aynı zamanda ona sınır koyacak, annesine yaptığı saldırılardan onu koruyacak babasal otoriteyi de aramaktadır (Winnicott, 2012). Anne ile çocuk arasındaki füzyonel ilişkiyi ayıran bir üçüncü olarak babanın varlığı, ruhsallığın gelişiminde kilit bir rol oynar. Erkek çocuk, cinsiyetler arası farkı keşfettiği andan itibaren annesine olan libidinal arzularını kastrasyon endişesi nedeniyle terk etmek durumunda kalır. Ödipal çatışmanın nasıl deneyimlendiği, çocuğun ruhsallığı açısından belirleyicidir. Ödipal çatışma çözümlendiğinde, çocuk cinsiyet ve kuşak farkını tanıyarak ve baba ile özdeşleşerek ensestüel

arzularından vazgeçecektir. Kısaca baba, çocuğun simgesel düzene geçişini sağlayarak üstbenliğin gelişmesine ve ahlaki değerlerin içselleştirilmesine aracılık eder (Erdem, 2014). Burada fiziksel olarak babanın varlığından ziyade annenin zihnindeki babadan söz edilmektedir. Antoine Doinel soyadını üvey babasından alır. Tesone (2013) bir ada sahip olmanın sembolik bir düzende yer almak anlamına geldiğini söyler. Aynı şekilde soy isim de bir soya, yere ait olmak ve tanınmak anlamına gelir. Doinel soyadını aldığı üvey babası onun için bu işlevi yerine getirmiş gibi gözükmektedir. Parman (2017) ergenliği çocukluk ve erişkinlik arasında bir geçiş dönemi olarak bireyin kişisel tarihini yazmaya başladığı dönem olarak ele alır ve bu ancak çocukluktan yola çıkılarak oluşturulabilir. Bu nedenle de bir ergen için kuşaklar zinciri, soy ağacı ve bebekliği oldukça önemlidir (Parman, 2017). Antoine öz babasını tanımasa da üvey babası ona soyadını vererek ona bir soy zincirinde yer vermiş ve onu simgesel düzene taşımıştır. Freud'un kuramında annenin zihnindeki simgesel bir babaya vurgu yapılırken Winnicott ise gerçek babanın işlevinden söz eder (Habib, 2014). Winnicott, çocuğun kendini gerçek ve canlı hissetmesi için babanın zaman zaman orada olmasının yeterli olduğunu, böylelikle çocuğun anneye karşı olan yıkıcı dürtülerine sınır koyduğunu söyler. Bunun için babanın ortalıkta olması gerekmektedir. Baba, birleştirici ve bütünleştirici görevi ile bebek için başından beri destekleyici bir nesnedir (Habib, 2014). Üvey babası her ne kadar ona soyadını vermiş olsa da bebekliğinde onu yanında istememiştir. 3 yaşına kadar süt anne ile büyüyen ve daha sonra anneanesi ile kalan Antoine'ın erken dönem deneyimlerinde babanın fiziksel olarak varlığından söz etmek zordur. Bununla birlikte, ergenliğinde tanımaya başladığı şakacı ve neşeli bir adam olan üvey babası ile iyi geçinir. Evden kaçtığı anda annesine değil, üvey babasına mektup yazar. Ancak üvey babası, annenin karşısında zayıf konumda olan bir adam olarak betimlenmektedir. Antoine annesini üvey babasını başka bir erkekle aldatırken görmüş ve bunu ondan saklamıştır. Bu açıdan üvey babası Antoine için özdeşim kurabileceği ve otorite sağlayan bir figür olmaktan uzaktır. Öyle ki, otoriteyi ancak Antoine'ı polise götürerek ve onu ıslahevine göndererek tesis etmektedir. Bu bağlamda Antoine'ın eylemleriyle ona sınır koyacak babasal otoriteyi aradığı söylenebilir (Winnicott, 2012).

Freud (1916) ergenlik döneminde hırsızlık gibi suçlar işlemiş kişilerde bilinçdışı suçluluk duygularının hâkim olduğunu ve suçun gerçekleştirilmesinin kişide ruhsal bir rahatlama sağladığını söylemiştir. Bu açıdan Antoine'ın çalma davranışı ergenlik döneminde yeniden canlanan Ödipal çatışma ve suçluluk duyguları ile ilişkili de ele alınabilir. Freud'a göre (1916) suçluluk duygusu en ağır suç olan anneye cinsel ilişki ve babanın öldürülmesine karşı bir tepki olarak ortaya çıkmaktadır. Yani Ödipal çatışmadan kaynağını alan suçluluk duygusu suç işlenmeden önce vardır. Öyle ki, suç eylemi bu duyguyu başka bir yere

bağlayarak kişiyi rahatlatır (Freud, 1916). Antoine babasının daktilosunu çaldıktan sonra satamayınca daktiloyu başka bir yerde bırakmaz, şirkete geri getirir. Bir yanıyla yakalanmayı istiyor gibidir. Bu eyleminin sonucunda Antoine cezalandırılır ve ıslahevine gönderilir.

İslahevinde psikolog ile görüşmesi sırasında anne babasına neden yalan söylediğini ise şu şekilde açıklar “Ara sıra yalan söylüyorum. Bazen doğru söylediğimde de bana inanmıyorlar, ben de yalan söylüyorum.” Yalan, ebeveynleri ve çevresi tarafından kabul edilmediğini hisseden ergenin onlara güvenmemesi ve kendisinin bir bölümünü onlardan saklamasına hizmet eder (Parman, 2014). Bununla birlikte Freud (1913), çocukların yalan söylerken erişkinleri taklit ettiklerini söylemiştir. Antoine ailesinin ve kendisinin geçmişine yönelik önemli bilgileri tartışmalar esnasında duyarak öğrenir. Annesinin üvey babasını aldattığını bilmekte ve o da bunu sır olarak saklamaktadır. Ailedeki yalanlar ve sırlar onun da yalan söylemesinin önünü açmıştır. Parman (2014) ailenin kökenleri ve soy zincirine yönelik sırların çocuklardan saklandığını ve bunların genellikle ergenlik döneminde meraklı ergen tarafından keşfedildiğini vurgulamıştır.

Hırsızlık ve serserilik suçlarından ıslahevine gönderilen Antoine’a suçu sorulduğunda “evden kaçtım” der. Ona göre evden kaçtığı için cezalandırılmıştır ve Antoine’ın asıl isteği de evden kaçmaktır. Evden kaçtığı günlerden birinde ailesine bir mektup yazar ve şöyle der: “Gidip başka yerde yaşayacağım, bir erkek olduğumu ispatlayacağım ve o zaman geri döneceğim”. Ergenliğin getirdiği çatışmaları sembolize etmekte zorlanan Antoine, destekleyici ve kapsayıcı olmayan çevresinden kendini bulduğunda geri dönmek üzere kaçır. Bir kimlik edinmek ve yetişkin olabilmek, onun için yalnızca evden uzaklaşmakla mümkündür. Antoine sonunda ıslahevinden de kaçmayı başaracak ve hep görmeyi arzu ettiği denize doğru koşacaktır.

Ergenlik ve Yaratıcılık

Les Quatre Cents Coups filmi ruhsal çatışmaları sembolize edilmekte zorlanan ve eylemle ifade edebilen Antoine Doinel’in öyküsünü anlatır. Bununla birlikte, yarı otobiyografik olan filmde yönetmen François Truffaut’nun yaşamından izler de bulunmaktadır. Bu bölümde Truffaut’nun çocukluk ve ergenlik yaşantılarından yola çıkılarak ergenlik ve yaratıcılık arasındaki ilişkiler ele alınacaktır.

de Baecque ve Toubiana (2000) Truffaut’nun biyografisini ele aldıkları kitaplarında yönetmenin çocukluk yıllarına dair detaylı bilgileri paylaşırlar. Truffaut 1932 yılında dünyaya gelir ve annesi ona hamile kaldığında evli değildir. Annesinin ebeveynleri bunun duyulmasını istemedikleri için bebeği bakıcıya verirler. Truffaut 3 yaşına kadar annesini pek görmemiştir. Doğumundan 20 ay sonra annesi üvey babası ile evlenir ve Truffaut soyadını üvey

babasından alır. Bu sırada annesi ve üvey babası bir çocuk sahibi olurlar ancak bebek 2 aylıkken ölür. Her ne kadar üvey babası ona soyadını vermiş olsa da Truffaut aileye kabul edilmez ve bakıcıda kalmaya devam eder. 3 yaşındayken Truffaut hastalanmaya ve yemek yememeye başlar. Anneanesi endişe eder ve torununu yanına alır. Öğretmen olan anneanesi müzik ve edebiyatla ilgilenir, iyi bir okurdur ve zaman zaman yazmayı da dener. Okumaya dair bu ilgisini torunu Truffaut ile paylaşır ve ikisi birlikte kitapçıları dolaşırlar. Ancak Truffaut 10 yaşındayken anneanesini kaybeder ve annesi ve üvey babasının yanına taşınır (de Baecque ve Toubiana, 2000). Okuldan ve evden kaçır, yalan söyler ve ufak hırsızlıklar yapar. Ergenlik döneminde annesini tanımaya başlayan Truffaut annesine karşı hem nefret hem de hayranlık hissetmektedir. Babasının üvey babası olduğunu 12 yaşında aile evraklarını karıştırırken keşfeder (de Baecque ve Toubiana, 2000). Truffaut üvey babasının annesine aşık olduğu için zayıf biri olduğunu düşünür ve onu gerçek babası, annesini ise üvey annesi gibi gördüğünü söyler (Parman, 2001).

Ergenlik bir kimlik edinme, kendini keşfetme ve bulma dönemidir. Winnicott (1971) ise bireyin kendisini ancak yaratıcı olduğunda keşfedebildiğini söyler. Ergenlik, Anna Freud'a göre bir yas sürecidir; ergenlikte Ödipal nesnenin yitilmesi ve bunun yasının tutulması bireyleşme yolunda atılan ilk adımdır (Parman, 2017). Fakat bir geçiş dönemi olarak bu yas süreci yaratıcılığın da kökenindedir; yas tutan ergen aynı zamanda yapım ve yaratımla da uğraşır (Torun, 2014). Truffaut'nun ilk filminin kendi ergenliğini anlattığı bir film olması ve bu filmin sinema tarihinde önemli bir akımın ilklerinden sayılması, tam olarak da bu yaratıcı eyleme işaret eder. Bununla birlikte, Abraham (1911) (aktaran May, 2001) nefreti nedeniyle anneye zarar verdiğini düşünen çocuğun suçluluk duygularının onarım girişimleriyle sonuçlanabileceğini söyler. Örneğin sanatsal yaratım, anneye düşlemde yapılan zararı onarma girişimi olarak ele alınabilir (May, 2001). Annesine olan öfkesi ve hayranlığı ile ergenlik döneminde baş başa kalan Truffaut için erken dönem ilişkisindeki kayıplar ve ergenlikte içinde bulunduğu güç koşullar nihayetinde bir yaratıcılığa vesile olur. Gabbard (2001) Truffaut'nun farklı iki filmi üzerine yazısında, onun filmlerinde annesinin ruhsal dünyasında sembolik bir alana sahip olmayışının çocuksu dramını ifade ettiğini söyler. Truffaut, kendi ruhsal gerçekliğinin imgelerini sinema ile tekrar yaratır. Bu yalnızca bir teselli değil, aynı zamanda bir onarımdır. Bu vesileyle, ruhsallığında geçmişte kaybettiğini veya hasar görmüş olanı onarmaktadır (Gabbard, 2001).

Ergenlik dönemi yeni özdeşleşmeleri zorunlu kılan da bir dönemdir. Çocukluk dönemine ait özdeşleşimler ensest endişelerinin ortaya çıkması nedeniyle artık rahat bir şekilde kullanılamaz. Bu nedenle ergen, özdeşleşme kuracak yeni dış nesnelere bulmaya çalışır (Parman, 2017). Truffaut, Les Quatre Cents Coups filmini akıl hocası olduğu bilinen ünlü film

eleştirmeni Andre Bazin'e adar. Truffaut, Bazin'le ergenlik döneminde tanışır ve onun yanında çalışmaya başlar. Bildiği her şeyi sinema aracılığı ile öğrendiği söyleyen Truffaut için Andre Bazin bir akıl hocası olduğu kadar bir baba yerine geçendir (Neupert, 2007). Truffaut, şaka yollu da olsa gerçek ebeveynlerinin Andre ve Janine Bazin olduğunu söylemekten hoşlanır. Bazin onu sinemanın önemli isimleriyle tanıştırır, askerden kaçtığında yaşadığı yasal sorunlar için ona yardım eder, ona evini açar ve ilk işlerinde ona kefil olur (Neupert, 2007). Bu yönüyle Andre Bazin, Truffaut'nun ergenlik döneminde özdeşleşim kurduğu bir figür olarak görülmektedir. Jean-Michel Frodon (1999) (aktaran Neupert, 2007) Truffaut için sinemanın çocukluğunda sahip olamadığı yuvanın bir ikamesi olduğunu söylemiştir. Frodon'a göre (1999) Truffaut gerçek ailesini sinemada bulmuştur (aktaran Neupert, 2007). Aynı zamanda Truffaut hayranı olduğu Honoré de Balzac'a neredeyse bütün filmlerinde atıfta bulunur. Edebi ve sanatsal etkinlikler, ergenin söze dökemediklerini ifade edebilmesine olanak sağlamaktadır. Ergen için okudukları ona yaşadıklarını anlayabilmesi için ilham verir ve özdeşleşebileceği çeşitli kişilikler sunar. Böylelikle ergen, kendi yaratıcılığını ve kimliğini keşfetme yolundadır (Jeammet, 2016). Tüm bu deneyimler ona yüceltmenin ve yaratıcılığın önünü açacaktır.

Yönetmenin yaşam öyküsü ile epey benzerlik taşıyan Les Quatre Cents Coups filmi Antoine Doinel'in ıslahevinden kaçarak denize ulaşması ile biter. Truffaut üzerinden düşünüldüğünde bu sahne, yönetmenin kendi yolunu bularak sinemaya ulaşmasının bir simgesi gibidir. Truffaut sinema ile çocukluğun ve ergenliğin zorluklarından, çatışmalarından kendine bir çıkış yolu bulmuştur. Öyle ki Truffaut'ya göre "Bir film yapmak, yaşamı iyileştirmek, onu kendine uyacak şekilde düzenlemek ve çocukluğun oyunlarını sürdürmektir" (Truffaut, 2000).

Özetle, kurguyu ve kuramı bir araya getiren bu çalışma, Les Quatre Cents Coups filminin başkahramanı Antoine Doinel'in ergenlik döneminde yaşadığı zorluklara psikanalitik kuram çerçevesinde bir bakış sunmuştur. Filmde Antoine'ın erken dönem nesne ilişkilerindeki problematiklerin ergenlik dönemindeki sorunları ve eyleme dökme davranışları üzerine olan etkileri görülmektedir. Son olarak, yönetmen Truffaut ve Antoine Doinel'in yaşam öyküsündeki paralelliklerden yola çıkarak Truffaut'nun hayatı, sinema ile kendine bulduğu çıkış yolu ve ergenlik döneminin getirdiği zorlukların yaratıcılık ile olan ilişkisine beraber değinilmiştir.

Kaynakça

- Abram, J. (2007). *The language of Winnicott: A dictionary of Winnicott's use of words*. London: Karnac Books.
- Bion, W. R. (1962). *Learning from experience*. London: Karnac Books.
- Bion, W. R. (1965). *Transformations*. London: William Heinemann Press.
- Blos, P. (1962). *On adolescence: A psychoanalytic interpretation*. New York: Simon and Schuster.
- Blos, P. (1963). The concept of acting out in relation to the adolescent process. *Journal of the American Academy of Child Psychiatry*, 2(1), 118-136.
- Bronstein, C. (2010). Two modalities of manic defences: Their function in adolescent breakdown. *The International Journal of Psychoanalysis*, 91, 583-600.
- Cardullo, B. (2009). Alter ego, autobiography and auteurism: François Truffaut. İçinde Morris, G. (Ed.), *ACTION! Interviews with directors from classical Hollywood to contemporary Iran* (ss. 323-347). London: Anthem Press.
- De Baecque, A. ve Toubiana, S. (2000). *Truffaut: A biography* (Temerson, C., Çev.). California: University of California Press.
- Erdem, N. (2014). Freud'un kuramında baba işlevi. İçinde I. Ertüzün (Ed.) *Baba işlevi* (ss. 113-120) (2. Baskı). İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- Flechner, S. (2005). On aggressiveness and violence in adolescence. *The International Journal of Psychoanalysis*, 86, 1391-1403.
- Freud, A. (1968). Acting out. *International Journal of Psycho-Analysis*, 49, 165-170.
- Freud, S. (1905). Three essays on the theory of sexuality. İçinde J. Strachey (Ed.), *The standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud, volume VII (1901-1905): A case of hysteria, three essays on sexuality and other works* (ss. 123-246). London: The Hogarth Press.
- Freud, S. (1913). Two lies told by children. İçinde J. Strachey (Ed.), *The standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud, volume XII (1911-1913): The case of schreber, papers on technique and other works* (ss. 303-310). London: The Hogarth Press.
- Freud, S. (1914). Remembering, repeating and working-through (Further recommendations on the technique of psycho-analysis II). İçinde J. Strachey (Ed.), *The standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud, volume XII (1911-1913): The case of schreber, papers on technique and other works* (ss. 145-156). London: The Hogarth Press.
- Freud, S. (1916). Some character-types met with in psycho-analytic work. İçinde J. Strachey (Ed.), *The standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud, volume XIV (1914-1916): On the history of the psycho-analytic movement, papers on metapsychology and other works* (ss. 309-333). London: The Hogarth Press.
- Gabbard, G. (2001). *Psychoanalysis and film*. London: Karnac Books.

- Habib, B. (2014). Kulisteki baba: Winnicott ve yapıtı İçinde I. Ertüzün (Ed.) *Baba işlevi* (ss. 31-38) (2. Baskı). İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- Jeammet, P. (2016). *Ergenlik: Anne babalar ve uzmanlar için nirengi noktaları* (2. Baskı). İstanbul: Bağlam Yayıncılık.
- Kayaalp, L. (2006). Ergenlikte cinsel kimlik dalgalanmaları. *Yansıtma: Psikopatoloji ve Projektif Testler Dergisi*, 5-6, 17-24.
- Klein, M. (1999). *Haset ve şükran*. (O. Koçak ve Y. Erten, Çev.). İstanbul: Metis Yayıncılık. (Orijinal eser 1957 yılında yayınlanmıştır)
- Lagos, C. M. (2007). The theory of thinking and the capacity to mentalize: A comparison of Fonagy's and Bion's models. *The Spanish Journal of Psychology*, 10(1), 189-198.
- Landers, C. E. (2001). *Literary translation: A practical guide*. Clevedon: Multilingual Matters.
- Lopez-Corvo, R. E. (2005). *The dictionary of the work of W.R. Bion*. London: Karnac Books.
- May, U. (2001). Abraham's discovery of the 'bad mother': A contribution to the history of the theory of depression. *The International Journal of Psychoanalysis*, 82(2), 283-305.
- Neupert, R. (2007). *A history of the French new wave cinema* (2. Baskı). London: University of Wisconsin Press.
- Ogden, T. H. (2018). *Şu psikanaliz sanatı: Görülmemiş rüyaları görmek, kesintiye uğramış çığlıkları duymak* (B. Erdal, Çev.). İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- Parman, T. (2001). Adele H: Arzunun o belirli nesnesi. *Psikanaliz Yazıları*, 2, 97-106.
- Parman, T. (2006). Ailenin yaşamsal döngüsünde ergenlik krizinin yeri. *Yansıtma: Psikopatoloji ve Projektif Testler Dergisi*, 5-6, 11-16.
- Parman, T. (2014). Yalan dünyada ergen olmak. *Psikanaliz Yazıları*, 29, 53-61.
- Parman, T. (2017). *Ergenlik ya da merhaba hüznün* (5. Baskı). İstanbul: Bağlam Yayıncılık.
- Parman, T. (2020). *Ergenliğin tutkusu*. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Roman, P. (2014). Eyleme geçiş ve projektif yöntemler: Çocuk ve ergen kliniğinde simgeleştirme meselesi. *Yansıtma: Psikopatoloji ve Projektif Testler Dergisi*, 21, 55-66.
- Sandler, J., Dare, C. ve Holder, A. (1992). *The patient and the analyst: The basis of the psychoanalytic process*. London: Karnac Books.
- Sandler, P. C. (2005). *The language of Bion: A dictionary of concepts*. London: Karnac Books.
- Tesone, J. E. (2013). *Adların izinde* (B. Şannan, Çev.). İstanbul: Metis Yayıncılık.
- Torun, F. (2014). Yasın dili: ergenin şiiri. *Psikanaliz Yazıları*, 29, 53-61.
- Truffaut, F. (2000). *Le plaisir des yeux: Ecrits sur le cinema*. Paris: Cahiers du Cinéma.
- Truffaut, F. (Yönetmen). (1959). *Les quatre cents coups* [Film]. France: Les Films du Carrosse.

Winnicott, D. W. (1945). Primitive emotional development. *International Journal of Psycho-Analysis*, 26, 137-143.

Winnicott, D. W. (1956). The antisocial tendency. İçinde C. Winnicott, R. Shepherd ve M. Davis (Edl.), *Deprivation and delinquency* (ss. 120–131). New York: Routledge, 2012.

Winnicott, D. W. (1960). The theory of the parent-infant relationship. *International Journal of Psycho-Analysis*, 41, 585-595.

Winnicott, D. W. (1971). *Playing and reality*. London: Penguin Books.

Winnicott, D. W. (2012). *Deprivation and delinquency* (C. Winnicott, R. Shepherd ve M. Davis, Edl.). London: Routledge.

An Analysis of François Truffaut's *Les Quatre Cents Coups* in the Context of Early Object Relations

Summary

François Truffaut, one of the pioneers of the French New Wave, shot his first feature film *Les Quatre Cents Coups* in 1959 to explain that adolescence is a difficult transition period (Cardullo, 2009). In the psychoanalytic literature, the term puberty appears for the first time in the *Three Essays on Sexuality* (Freud, 1905). The sexualization of the body during puberty brings the repressed Oedipal conflict to the surface again. However, the psychological structures and defenses brought from the latent period are insufficient to cope with these profound changes. Thus, puberty also requires changing the defenses brought from childhood (Kayaalp, 2006). If the mental structure is not powerful enough to deal with the new conflicts, the adolescent may experience difficulties while processing these changes thereby acting out.

Winnicott (2012) stated that how the adolescent copes with the changes and anxieties during this period is closely related to early childhood experiences. The “good enough” environment provided by the parents and extended family members has a great importance for the adolescent in terms of how he or she deals with intense feelings and tolerates distress and anxiety during puberty (Winnicott, 2012). Based on this, the problems that Antoine has been experiencing throughout this period were examined in relation to his early experiences with his mother.

The protagonist of the *Les Quatre Cents Coups*, Antoine Doinel, is a 13-year-old adolescent. He lives in a small house in Paris with her mother and stepfather. He was raised by her grandmother until he was 8. He never knew who his biological father is. His mother marries Mr. Doinel when Antoine was a baby. His stepfather gives Antoine his surname. Antoine steals money from his family, tells lies, smokes, runs away from school and home. He eventually decides to leave home for good and steals his stepfather's typewriter to find money. However, Antoine is caught and handed over to the police by his stepfather. Then, he is sent to a detention center. We learn the details of Antoine's early childhood during his meeting with the psychologist at the detention center. "I realized that my mother didn't like me very much," says Antoine. During an argument between her mother and grandmother, he learned that he was an unwanted baby. Antoine's mother is far from being a good enough mother as Winnicott described it (Abram, 2007). When the early relational problems with his mother combined with the difficulties of the adolescence, the only way out for Antoine is acting out. The ability to articulate or symbolize conflicts rather than acting out is associated

with the experience of containment (Bion, 1965). According to Bion (1962), containment is the mother's understanding of the baby's sensations, feelings, and demands, and her ability to provide them to the baby in an appropriate manner. Antoine's acting outs can be attributed to the shortcomings in the container/contained relationship. A mother who is not emotionally suitable for the baby cannot contain what her baby reflects and cannot perform the alpha function (Ogden, 2018). The act of stealing can also be a manifestation of strong feelings of envy. The baby, who has internalized the good object, can manage to overcome the feeling of envy that arises from time to time thanks to the feelings of love and gratitude (Klein, 1999). Yet, the shortcomings in Antoine's early relationship with his mother did not allow this. Another explanation might be the re-emergence of the Oedipal conflict and feelings of guilt experienced during adolescence. Antoine struggles to symbolize the conflicts of adolescence and runs away from his non-supportive environment in the end. The only way for him to become an adult was leaving the house and his family.

Les Quatre Cents Coups is a semi-autobiographical movie. Gabbard (2001) states that Truffaut has no symbolic space in his mother's mind; and his films expresses this drama of childhood. Truffaut recreates images of his own psychic reality with cinema. This is not only a consolation but also a repair. He repairs what has been lost or damaged in his past (Gabbard, 2001). In short, Truffaut finds a way out of the difficulties and conflicts of childhood and adolescence with cinema.